

ny częste wiadomości, nic mi o tym nie piszą: może to bydż że się tam co secrete dzieie; gdyż bawienie się tak długie w Kiiowie tego Patryarchy nie iest bez podeirzrenia. Bo on nie na co innego, iedno na praktyki wysłany był do Moskwy z Constantynopola, żeby Moskwę buntował przeciwko Coronie: i nie tedy iachał, których więc insi Patriarchowie iezdżali; ale sobie przez Ordę szukali inszey niezwyczajnej drogi. Przeto dobrze że WM. moi Mciwy Pan raczysz napisac do sług swoich, żeby byli na to intenti, bo musi bydż niedaremną Jego Krol. Mose raczy mieć od kogoś o tym przestrogę. Co się tycze tego Patryarchy, szkodaby go wolno przepuszczać, że sam z chęci swoiej chciał tu bydż we Lwowie, i byłby dobry zatrzymania go sposob, by tu był w ten krai przyiachał. Informowałem dostatecznie P. Paczanowskiego, y dałem mu chędogi Uniwersał, żeby tego Patriarchę we wszelkiej miano uczciwości, yszby sie nie domyslili, że eo sinistre o nim rozmyślamy. Wedle tego Uniwersalu Saidacznego obawiam się, żeby go Kozacy nie chcieli prowadzić do Terechtywirowa, zaczym się stantibus rebus trudnoby zaś miał bydż zatrzymany. Zwłaszcza że, iako y WM. sam bacznie uważaæ raczysz, na to pilny wzglad miec potrzeba, yszby ztąd większych sedytiej tumultow między kozaki nie urosło *). (Listy Stanisława Żółkiewskiego. Krakow, 1868. str. 145—146).

XXXVIII.

Грамота кіевскаго митрополита Іова Борецкаго къ православ-
нымъ южно-руссцамъ, съ убѣжденіями не прельщаться унію, но твер-
до стоять въ православіи.

1621 г. декабря 15.

Іовъ Борецкій, милостію Божією Архиепископъ Мит-
рополитъ Киевскій, Галицкій и всея Россіи.

Ясне освѣщеніемъ княжатомъ, велможнымъ ихъ ми-
лости паномъ дикгнѣтаромъ, паномъ шляхте и рыцарству,

*) Дата письма 23 июля (3 авг.) 1620 г.

и всякаго свѣцкого и духовного заволаня, по мѣстахъ и селахъ посполитымъ знаидуючымся, святого сторожитнаго всходище правдиве католицкое церкве вызнанія славнаго російскаго народу людемъ, братіемъ и сыномъ въ Христѣ наимилшімъ, смиренія нашего ласка, покой и милосердье отъ вседержителя Бога.

Намишные въ Христѣ, вѣдаемъ добрѣ, же не машь мѣсца и краины въ державѣ наѧснѣйшаго господина короля, пана нашого милостивого, въ земляхъ и поꙗтахъ православнаго народу російскаго, где бы шкодливое, новозмышиленое, унѣтское, подступнѣе и погибелное ереси незбожные апостатове, турбующи противъ вѣрныхъ певицныхъ и зычливыхъ подданыхъ такъ наѧснѣйшаго короля яко и вѣхъ предложенныхъ не кусились огню до запалу подсажати, и значны суть добрѣ скутки ихъ отъ двадцати семи лѣтъ яко отъ церкви матки своее отступили, за что проклятву вѣкуистому изъ помочниками и наслѣдниками ихъ отданы. Килко щтурмами кламства своего зѣневиннымъ народомъ рускимъ въ огиду и ненависть до добрыхъ пановъ оныхъ приводячи и мордами разными трапачы наробили, полонъ свѣтъ и вся земля руская, жалю, плачь и крикъ невинныхъ преражаетъ небеса. Тиснетъ апостата абы его отступника, православнымъ будучы, отцемъ мѣль и якъ пастыра слухалъ, а онъ не вдачный чловѣкъ отца и пастыря своего народовѣ російскому зъ вѣковъ палежнаго патріарха константинопольскаго, презъ котораго и поганское слѣпоты збылъ и свѣтомъ Тройческаго познаня освѣченъ есть, послушенства зреckся и вѣру отцевскую выродившиесь отъ нее стратилъ. А еще отцемъ и пастыремъ смѣется тебѣ православный русине, вызувшиесь презъ апостасію своего отцевскаго сыновства и патріаршего послушенства, а затымъ праве пристойне и твоего пастырства и отцевства называть: мусѣль бысь заисте смертельне грѣшити, а за тѣмъ и зъ нимъ вѣчне отъ церкви проклятымъ зоставати, если бысь таковому Апостатѣ въ послушенство дался подступнѣе ошу-

кати. Чого если тя Христосъ уховалъ щасливе, дяки вельможности его (повиненъ) отдавати. А если бысь неопатръне, загледѣвшись на оману свѣта, въ новотину якую и послизнулся, готовое принятѣе въ церкви матки своее маешь, едно сторожитности отцевскога пилно зъ покутою отзывайся. А звлаща такъ благословеные оказіи кды ти добротливый Господь Богъ зъвысокости своее отновленою твою свытынею всходнею зъ самого благословеного мѣста Іерусалима чудовнє утѣшити рачылъ. Радъ будучи, вдячне стався, абы за невдячность горшѣ покусы не утерпѣти и въ послѣднюю погибель не упасти. Вѣдати бо вѣмъ потреба каждому всходнего благочестія народу Россійскаго чловѣку, же ласбою добротливого Бога вподступнє выданой под незвыклую звѣрхность свытыни, и праве въ Руси знищалой, ныне естесь обогащеной, одержавши въ каждой епископской столицѣ отъ всходу рукоположеныхъ епископовъ, намнѣй надѣи власце Божой и власце наяснѣйшаго короля пана нашего тратити не маешь абы южъ коли правдивая всходная иннѣ одновленая, кгда не перестанешъ зъ потомками своими Бога молячи Господарю пану своему докучати въ руской церкви устати мѣла свытыни. На добромъ бовѣмъ фундаментѣ сіонскаго благословенства есть фундована, самъ тылко встатку своею трвай, а уніата яко апостата и властнаго имъ пастора, ошуста и ядовитаго непріятеля обѣгай и въ его похлѣбства полныхъ словахъ, которые старинѣ противятся церковной и слѣда стараго отцевскаго во всей своей новотинѣ прелести не зоставивши, если бы хотѣлъ слухати его смертельную заразу уважай, але если здастся и отлегло (?), поки оплынетъ гнѣвъ Господеяль, мающи на памяти іерусалимскую святницу, до которое за разказомъ Божимъ всеюдское и ізраильское царство на каждый годъ набожество отдавати приходити повинно было, знающи каждый о своемъ власномъ свитители до богоспасаемаго мѣста Кіева, второго руского Іерусалима, прынамней въ духовныхъ пилныхъ коли трафятся потребахъ, минающы унитскую безбожную яму, если мило спасеніе, абыся не

зѣниль приходити и присыпти. А тымъ часомъ иле благочестивыхъ при старожитности отзываючись иистанцю чинити, если ти святитель потребуетъ радосное оказия и мѣстца не опущай и в помноженю побожныхъ учинковъ молитву пилную чинячи за пана своего при вѣрѣ нево-атпливой працовати неуставай, абы и въ нынѣшнемъ и пришломъ вѣку милость Христова и благословеніе его святое на васъ заставало, чого благочестивимъ сердцемъ каждому благочестивому вѣры спріаемъ и Христа Бога молимъ. З Богоспасаемаго града Кіева, з обители Архангеловы церкви Золотоверхое, въ лѣто мірскаго бытія 7129 декабря 15 дnia, Христова же смотренія 1621 року, индикта пятаго.

(Іовъ Борецкій митрополитъ кіевскій православный рукою власною.)

(Съ подлинника, находящаюся въ Архивѣ Ставроптическаго Института во Львовѣ, въ связкѣ документовъ подъ № 413).

XXXIX.

Грамота кіевскаго митрополита Іова Борецкаго къ православнымъ южно-руссамъ, съ извѣстіемъ о клеветахъ, распространяемыхъ латино-уніатскою партіею относительно его самаго и М. Смотрицкаго, и съ просьбою принимать посланного съ митрополитанскимъ полномочіемъ іеромонаха Леонтія.

1623 г. мая 23.

Іовъ Борецкій, милостію Божією Архієпископъ Митрополитъ Кіевскій, Галлицкій и всея Росії.—Всемъ весполъ благочестивымъ церкве восточная благопослушнымъ великоимениаго народу росийскаго всякого стану духовнаго и свѣтскаго достоенства побожнымъ людемъ, смиренія нашего въ духу наймилшымъ сыномъ: ласки, покою и милосердія отъ Вседержителя Бога, и въ помыслномъ тѣла и души новоженю долголѣтнаго здоровья, и благословенства отъ живопріемъ-